

Skitsnack

”Gör det nu”, uppmanar oss en välkänd barnvagnsfirma, ”så har ni chansen att vinna en barnvagn om nio månader!”

”Gör det nu”, suckar också en och annan otålig matte eller husse på hundpromenaden. Fast då handlar det inte om någon uppmaning till valptillverkning. För vad skulle man väl med en barnvagn för valpar till?!

Nej, vi är här inne på ett betydligt subtilare ämne. Det handlar om bajs, helt enkelt. Hundbajs. Denna centrala företeelse i en sann hundägares liv. Där emot inte ett ljud om hundbajseländet på trottoarer och gräsmattor. Det överlåter vi åt hundhatarerna att ventileras. För övrigt är vi fullkomligt översållade av plastpåsar själva.

Det vi ska avhandla är istället olika stilar i bajsandets ädla konst. Som luttrad taxägare blir man lätt något av en filosof och iakttagare. Under tålmodig väntan på att taxen nogsamt ska ha avnosat hela parken (det vill säga tidningsläsning för hundar) har man gott om tid att notera ett och annat. Som det här med hur olika hundar för rättar sina behov, som det så vackert heter. Det är minsann inte bara att kröka rygg och — plopp, så var det klart, som en del amatörer tror. Saken är mer mångfasetterad än så.

Min nuvarande tax, Nike, är periodare på området. Det innebär att hon kör en stil åt gången. Den stil som gäller just nu är en långsamt sökande, som består av att hon med lätt krökt rygg går en hel långsida i parken och letar efter den perfekta nedslagsplatsen. Det är då synnerligen viktigt att hon hittar just det stället — och det kan ta tid. Andra tider är det mindre noga med var hon gör det. Då faller hon plötsligt bara ihop i en hög mitt i språnget och gör en

— ja, hög alltså. För att ytterligare andra tider helt sonika välja ut en obligatorisk toalett, som hon inte kan passera utan att göra toalett på. Triumferande kan man då gå med sin påse till närmaste latruntunna för avyttring, varvid man alltid möter en konsekvent avundsjuk mopsmatte som suckar och säger: ”Så skönt att ha det avklarad!”

Andra taxar jag omgett mig med har tillämpat andra metoder. Den mest fascinerande modellen praktiserades av gamle Bister, som gärna tryckte upp lorten mot en sten eller ett träd. I samband med valrörelsen 1973 gjorde han sig världsberömd över hela Östermalm på grund av denna sin särart. Det var nämligen det året moderaterna affischerade med en leende Gösta Bohman och parollen ”Rösta med Gösta!” På en lågt sittande affisch på Karlavägen förrättade Bister sitt tarv. Rakt över Bohmans ansikte tryckte han upp en bajs — och den fastnade och hängde kvar!! Den hunden huttlade inte med sina politiska åsikter, inte.

Sedan hade vi den gamla taxmadammen Aja. Hon kunde reglera promenadens längd genom att tillämpa utpressningsmetoden. Ville hon inte gå hem sket hon nämligen i att — ja, just det. Ingen bajs, ingen hemgång! Det kunde bli långa promenader på det viset. Med tilltagande ålder och senilitet hände det att hon inte var säker på huruvida hon gjort det eller ej när hon gjort det eller skulle till att. För säkerhets skull krattade hon över stället i vilket fall — man kunde ju aldrig vara säker.

Om vi för en gångs skull höjer nosen över taxhöjd ser vi hur Oliver, en Flatcoated retriever, bär sig åt. Han springer så att säga ut bajsen. När behoven börjar bli påkallade tar han fart och för husse är det bara att följa efter i snöret. Ju nödigare Oliver är, ju fortare går det. Med en ansats värdig en trestegshoppare flyger han fram genom parken med en hjälplös husse bakefter.

Ja, det här var ett axplock av de stilstudier jag gjort i detta delikata ämne. Skitsnack, säger kanske någon. Men snälla — skäll inte på oss. Det är det så många andra som gör . . . ■

Kå-I-Nor

”Jag har länge misstänkt att hundar är mer begåvade än människor. Jag är till och med övertygad om att de kan tala, men att något slags envishet hindrar dem . . .”

ur ”En galnings dagbok” av Tolstoy